

3. Заболотська О.О. Формування індивідуальності майбутніх учителів-словесників у професійній підготовці/О.О.Заболотська. – Херсон: Айлант, 2006. – 304с.
4. Абрамович С.Д. Мовленнєва комунікація/ С.Д. Абрамович, М.Ю.Чікарькова: Підручник. – К.: Центр навч. л-ри, 2004.
5. Волкова Н.П. Професійно-педагогічна комунікація: Навч. посіб. – К.: ВЦ “Академія”, 2006. – 256 с. (Альмаматер).

Шкуренко О. В.

**ФОРМИРОВАНИЕ ПРОФЕССИОНАЛЬНО-ПЕДАГОГИЧЕСКОЙ КОМУНИКАЦИИ
БУДУЩЕГО УЧИТЕЛЯ НАЧАЛЬНЫХ КЛАССОВ**

В статье автор рассмотрел основные положения коммуникативности будущего педагога. Раскрыл проблему недостаточной подготовки учителей начальных классов относительно профессионально – педагогической коммуникации.

Ключевые слова: профессионально – педагогическая коммуникация, положения коммуникативности будущего педагога.

Shkyrenko O.V.

**FORMING PROFESSIONALLY PEDAGOGICAL COMMUNICATIONS OF FUTURE TEACHER
OF INITIAL CLASSES**

In the article an author considered basic principles of communicativeness of future teacher. Exposed the problem of insufficient preparation of teachers of initial classes in relation to professionally pedagogical communication.

Key words: to professionally pedagogical communication, basic principles of communicativeness of future teacher.

УДК 371.132

Яцула Т.В.

**ПРО СТАН ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ
ДО ОРГАНІЗАЦІЇ ДОЗВІЛЛЯ ШКОЛЯРІВ**

У статті аналізується зміст підручників, навчально-методичних посібників із педагогіки, педагогічної психології щодо підготовки майбутніх учителів до організації дозвілля школярів.

Ключові слова: дозвілля школярів, середовище, соціалізація.

Аналіз сучасних уявлень щодо підготовки вчителя-вихователя та соціокультурного стану дозвілля школярів дозволяє визначити ряд суперечностей, що потребують розв'язання. Підготовка фахівців щодо діяльності у сфері дозвілля дітей і молоді здійснювалась і здійснюється в інститутах культури. За часи радянської влади вона передбачала: загальну освіту з переважанням суспільно-політичних і загальноосвітніх дисциплін; широку спеціальну освіту, що забезпечувала теоретичні знання і практичні навички як у галузі культури та народної освіти в цілому, так й у сфері позашкільного просвітництва та організації дозвілля; вузьку спеціалізацію в одній із галузей художнього виховання і поширення науково-політичних знань [11: 38]. З другого боку, у вищих педагогічних навчальних закладах здійснювалась підготовка вчителів до діяльності у сфері дозвілля школярів, яка мала чітко визначену орієнтацію як позашкільна та позаурочна діяльність учителя. Разом з цим слід відзначити, що дозвілля школярів як у радянські часи, так і в сучасних умовах включає не тільки державно створені інститути, в яких школярі мали і мають можливість розвиватись відповідно здібностям, інтересам, потребам, а й дозвілля неконтрольоване. Здійснення відповідної підготовки майбутніх учителів вимагає розробки науково-методичного і програмно-методичного забезпечення навчально-виховного процесу у вищих педагогічних навчальних закладах освіти.

Метою статті є висвітлення стану підготовки майбутніх учителів до організації дозвілля школярів, який ми здійснили на основі аналізу підручників, навчально-методичних посібників з психолого-педагогічних дисциплін.

Для розуміння стану готовності майбутніх учителів до організації дозвілля школярів нами проаналізовані наступні поняття: ціннісно-смилова сфера вчителя як стан готовності до взаємодії зі школярами, дозвілля школярів, методичне забезпечення розвитку готовності студентів вищих педагогічних навчальних закладів до взаємодії зі школярами у сфері дозвілля.

Провідну групу наукових та навчально-методичних матеріалів складають підручники та навчальні посібники для вищих педагогічних навчальних закладах I – IV рівня акредитації. За мету нашого аналізу ми взяли міру висвітлення зазначених вище питань у відповідних розділах. Аналіз підручників стосувався останнього десятиріччя.

Аналізуючи підручник з педагогіки В.О.Сластьоніна, І.Ф.Ісаєва, Є.М.Шиянова [24] слід зазначити, що автори змістовно висвітлюють сутність педагогічної діяльності, вимоги до особистості вчителя. Особливе місце авторами відведено професійно-педагогічній культурі вчителя, складовими якої є аксіологічний, технологічний і особистісно-творчий компоненти. У змісті підручника зосереджено увагу на розкритті сутності педагогічних цінностей, які є нормами, регламентуючими педагогічну діяльність. При цьому В.О.Сластьонін, І.Ф.Ісаєв, Є.М.Шиянов звертають увагу на їх спонукальний характер щодо самоудосконалення і смисложиттєвого самовизначення вчителя. Ми вважаємо, що зазначений аспект підручника з педагогіки є новим у підготовці вчителя і надає змогу удосконалювати зміст лекційних, семінарських занять та модулів самостійної роботи студентів із зазначеної вище теми з курсу педагогіки.

Вітчизняні підручники і навчальні посібники з педагогіки, що діють сьогодні (Н.Є.Мойсеюк [14], М.М.Фіцула [26], Н.П.Волкова [6], С.П.Максимюк [13], В.І.Лозова [12], Н.В.Якса [27]) достатньо ґрунтовно висвітлюють головні змістовні і структурні компоненти педагогічної діяльності: вимоги щодо особистості вчителя, складові його професіограми, функції, структуру, особливості педагогічної діяльності. Разом з цим зазначимо, що занадто мало зміст підручників орієнтує майбутніх учителів-вихователів на усвідомлення сенсу педагогічної діяльності та відповідну до нього мотивацію саморозвитку.

Актуальним у сучасних умовах підготовки вчителя є підручник Д.О.Белухіна [1]. Зміст розділу, що стосується особистості вчителя та особливостей його діяльності, має спрямованість на розвиток суб'єктності майбутнього вчителя. Цінність особистості вчителя розглядається автором як сукупність його індивідуально-особистісних якостей і якостей, завдяки яким проломлюються закони і закономірності педагогічної науки і, в повному обсязі реалізуються в практиці виховання і навчання [1: 30]. Цей підручник надає змогу майбутнім учителям визначити власне ставлення до педагогічної діяльності як особистісної цінності. Важливим для нашого наукового дослідження є внесок Д.О.Белухіним в структуру психолого-педагогічної готовності майбутнього вчителя до професійно-педагогічної діяльності особистісного компонента, який трактується як об'єктивне уявлення про власні індивідуальні психофізичні особливості, здібності й уміння, позитивні і негативні характеристики власної особистості, що мають професійно-педагогічну значущість, про напрями і засоби подальшого особистісного і професійного розвитку [1: 49]. При позитивній оцінці такого підходу до висвітлення змістових компонентів готовності, зазначимо, що в ньому відсутній цільовий компонент, який змістовно і процесуально пов'язаний з мотивацією до педагогічної діяльності, смисложиттєвим самовизначенням.

У контексті цього актуальним є визначення професійно-педагогічної діяльності як мети-діяльності, яке надано у підручнику “Педагогічна майстерність” за редакцією І.А.Зязюна [18]. Мета-діяльність трактується авторами підручника як особлива позиція вчителя у системі взаємодії з учнями, суть якої полягає в організації і контролі діяльності учня, який виступає об'єктом власної діяльності [18: 20].

Аналіз зазначених вище підручників з педагогіки дозволяє зробити висновок про значну увагу, різноманітність підходів до висвітлення змісту, структурних компонентів педагогічної діяльності, особистості вчителя, його професійних здібностей і якостей, що надає змогу майбутнім учителям засвоїти теоретичні знання, спроектувати відповідні вміння і навички, що в цілому відповідає певному рівню готовності до педагогічної діяльності і взаємодії зі школярами у сфері їх дозвілля. Разом з цим відзначимо, що наданий у підручниках матеріал недостатньо висвітлює особистісно-індивідуальний компонент педагогічної діяльності, який, ми вважаємо, спрямовує майбутнього вчителя на осмислення педагогічної діяльності як власної цінності і цінності дитини, що дорослішає, що в подальшому веде до пошуку її (діяльності) смислу і сенсу життя в цілому.

Завершивши характеристику підручників з педагогіки для студентів вищих педагогічних навчальних закладів, яка стосується проблем педагогічної діяльності вчителя і його особистості, ми здійснили аналіз підручників з педагогічної психології, в яких обґрунтовуються психологічні засади щодо діяльності вчителя; структури педагогічної діяльності, спрямованості та психологічних вимог щодо особистості вчителя, його індивідуально-типологічних особливостей; психологічного забезпечення діяльності вчителя та інші.

Слід зазначити, що автори підручників з педагогічної психології В.Г.Казанська [17], О.І.Власова [5], Л.Д.Столяренко [25], С.В.Саричев і І.Н.Логвінов [22] та інші у викладі змісту акцентували увагу на різні аспекти педагогічної діяльності. Так, наприклад, В.Г.Казанська проаналізувала індивідуально-типологічні особливості вчителя, які виявляються в стилі діяльності і типі співпраці з учнями. При цьому автор розкриває і психологічну природу професійних деформацій вчителя, які є змінами основних інваріантних якостей його особистості. Спираючись на дослідження Є.І.Рогова, В.Г.Казанська до них відносить загальнопедагогічні (завищена самооцінка, догматичність поглядів, відсутність гнучкості та інші), типологічні (завищена емоційність, товариськість, які призводять до звуження дистанції між учителем та школярами); специфічні (пов'язані з концентрацією на особливостях предмета, що викладається); індивідуальні (переважання індивідуальних особливостей вчителя). Вважаємо, що розглянутий вище аспект педагогічної діяльності вчителя є важливим при підготовці студентів вищих педагогічних навчальних закладів до педагогічної діяльності, так як надає змогу рефлексивно проаналізувати власний досвід і проектувати майбутню діяльність з урахуванням цих аспектів її прояву.

Цінним, на наш погляд, є матеріал підручника з педагогічної психології О.І.Власової, [5] що стосується компетентності педагога і передачі відповідних компетенцій учням. Автор зазначає, що вчитель повинен не тільки передати іншій людині (вихованцеві, учневі) суму знань, умінь і навичок, а на основі власних компетенцій, сформувані її (учня) компетенції. Ми цілком згодні з О.І.Власовою, що формування компетенції в учня доцільно вважати основним показником результативності педагогічної праці вчителя, об'єктивним індикатором його професійної компетентності й педагогічної майстерності [5: 323]. Особливо це стосується сфери дозвілля школярів, яка потребує організаційно-змістовної особистісної взаємодії, під час якої компетенції вчителя передаються і стають компетенціями школярів.

Аналізуючи підручник "Педагогічна психологія" С.В.Саричева і І.Н.Логвінова, ми відзначили такий аспект у розгляді психологічних особливостей педагогічної діяльності, як типи емоційного відношення вчителя до учнів. Ми цілком згодні з авторами, що взаємовідношення між школярами знаходяться в більшості випадків у залежності від того чи іншого стилю взаємодії, що є характерним для поведінки вчителя. Ми вважаємо, що засвоєння знань щодо емоційних типів відношень спрямовує студентів вищих педагогічних навчальних закладів на саморозвиток власних якостей, на проектування успішності взаємодії зі школярами як під час навчальної діяльності, так і позанавчальної.

У контексті останнього важливе місце у підготовці майбутніх учителів до організації дозвілля школярів займає підручник Л.Д.Столяренко [25], в якому здійснено глибокий аналіз

психології професійної освіти та психології вчителя. Автор актуалізує знання, які стосуються як професії педагога, так і в цілому професійної освіти. При цьому важливе місце відведено професійному самовизначенню, теоріям професійного розвитку, формуванню професійного мислення. Ми вважаємо, що це надає змогу майбутньому вчителю співвіднести ціннісно-сміслові аспекти педагогічної діяльності з іншими видами професійних визначень і особистісно визначитись стосовно мети, завдань, цінностей власного професійного вибору.

Особливе місце у нашому дослідженні належить підручнику з педагогічної психології за редакцією Н.В.Клюєвої [16], в якому вперше здійснено аналіз педагогічного впливу і розглянута технологія його реалізації. Не зважаючи на те, що категорія “вплив” в умовах гуманізації освіти трактується як взаємодія, що підкреслює її суб’єкт – суб’єктний характер, автори звертають увагу на те, що вчителю для успішності педагогічної діяльності необхідно розуміти, що відбувається з учнем у той чи іншій ситуації його життя, вміти прогнозувати перспективи розвитку, знати середовище, в якому живе і діє школяр, його взаємовідносини з цим середовищем. Ми вважаємо, що акцентування уваги на зазначеному аспекті спрямовує навчальну діяльність студентів вищих педагогічних навчальних закладів на більш глибокі висновки щодо майбутньої педагогічної діяльності через вивчення і аналіз факторів соціалізації школярів, до яких, зокрема, відноситься і їх дозвілля. Важливою умовою успішного педагогічного впливу (взаємодії), вважає Т.Б.Кабанова, є особистісний, емоційний, пізнавальний та діяльнісний контакти вчителя зі школярами. При цьому особистісний контакт припускає облік особистісних особливостей школярів: спрямованість мотивів поведінки, відносин, інтересів та інше. Емоційний контакт є спільність емоційних позицій і переживань учителя і школярів по відношенню до ситуації та друг до друга [10: 121-140].

Узагальнюючи, ми можемо зробити висновок, що висвітлені у зазначених підручниках з педагогічної психології ідеї складають підґрунтя для оновлення змісту та методики професійно-педагогічної підготовки студентів вищих педагогічних навчальних закладів до педагогічної діяльності, зокрема, виховної роботи у сфері дозвілля школярів.

Наступну групу підручників та навчальних посібників для вищих педагогічних навчальних закладів складають ті, котрі, на нашу думку, не є основними, так як у програмах багатьох навчальних закладів відсутні відповідні навчальні курси, але за змістом, формою викладу матеріалу сприяють становленню майбутнього вчителя. Насамперед, це “Введение в педагогическую деятельность” А.С.Роботової, Т.В.Леонтьєвої, І.Г.Шапошнікової [4] та Н.М.Нікітіної і Н.В.Кислицької [15]. Актуальним стосовно нашого дослідження є навчальний посібник Н.М.Нікітіної і Н.В.Кислицької. Зміст його вдало поєднує теоретичну основу з практико-орієнтованою спрямованістю. Автори започаткували у змісті такі теми, як професійно-особистісне самовизначення, самовдосконалення і саморозвиток у становленні особистості вчителя, смисложиттєве самовизначення та інші. Цінним у навчальному посібнику є практикум щодо професійно-особистісного самовизначення і самовдосконалення вчителя.

Особливої уваги потребує навчальний посібник “Психологія педагогічної діяльності” В.А.Семиченко [23], в якому змістовно висвітлені об’єктивні та суб’єктивні передумови педагогічної діяльності; багатоаспектність педагогічних явищ, надана теоретична модель структури педагогічної діяльності. Ми вважаємо, що ознайомлення студентів вищих педагогічних навчальних закладів із зазначеним посібником надасть змогу більш чітко визначити власну позицію щодо педагогічної діяльності, поліпшить стан їхньої готовності до практичної роботи не тільки в школі, а й у сфері дозвілля школярів.

Окреме місце у розумінні сенсу педагогічної діяльності належить навчальному посібнику “Учитель как объект психологического исследования” Є.І.Рогова, в якому обґрунтовуються психологічні особливості вчителя, специфіка педагогічної діяльності та надається певний обсяг діагностичних методик щодо глибокого та всебічного аналізу різних аспектів педагогічної діяльності та особистісних особливостей вчителя. Використання змістовного матеріалу посібника значно розширює уявлення студентів вищих педагогічних

навчальних закладів про майбутню педагогічну діяльність, дає змогу констатувати різні компоненти своєї особистості, спонукає до саморозвитку [20].

Принципово важливим у нашому дослідженні став аналіз розділу “Педагог у особистісно орієнтованому виховному процесі” І.Д.Беха [2: 76-111]. Ми підтримуємо І.Д.Беха щодо його визначення сутності педагогічної позиції, яка “одночасно виступає і особистісною (вона виявляється у будь-якій зустрічі дорослого з дитиною), і професійною, необхідною для створення умов досягнення цілей і цінностей освіти” [2: 76]. Виділення І.Д.Бехом особистісної позиції через “зустріч дорослого з дитиною” є підставою стверджувати, що взаємодія вчителя зі школярами у сфері їх дозвілля є виявом його особистісної позиції і спонукає до вивчення впливу тій чи іншій ситуації дозвілля на особистісний розвиток дитини, і, на цій основі вибудування особистісно значущих, розвиваючих взаємин вчителя зі школярами.

На подальшому етапі дослідження здійснено аналіз ряду наукових досліджень, проведених в останні роки у галузі професійно-педагогічної підготовки студентів вищих педагогічних навчальних закладів до виховної роботи зі школярами. Насамперед, це дослідження О.А.Дубасенюк, Г.В.Троцько, М.М.Боритько, С.О.Сисоевої, Н.В. Кичук, О.М.Пехоти та інші.

О.А.Дубасенюк, аналізуючи педагогічну діяльність вчителя-вихователя вводить поняття “продуктивність виховної дії”, яке не ототожнюється з терміном “педагогічна майстерність” або “виховна майстерність”. Продуктивність є якісною характеристикою педагогічної і виховної діяльності, що допускає квантифікацію, тобто кількісний вираз, вимір. Автор зазначає, що продуктивною є така діяльність “за допомогою якої вчитель, застосовуючи засоби виховної взаємодії (комунікації) формує в учнів бажані якості в її особистісній сфері і не одержує при цьому негативних побічних продуктів [9: 174-175].

Здійснене М.М.Боритько дослідження присвячено обґрунтуванню теоретичних основ і практики становлення професійної позиції педагога-вихователя, яка є системою його ціннісно-смилових відношень до соціокультурного оточення, самого себе та своєї діяльності [3]. Результатом роботи став важливий для нашого дослідження висновок, що система освіти педагога має стати системою підтримки його саморозвитку, утвердження його професійної свободи і гідності.

У контексті зазначеної вище проблеми результати, здійсненого О.А.Дубасенюк і М.М.Боритько дослідження, мають важливе значення в розробці і запровадженні інноваційного змісту, форм, методів удосконалення навчально-виховного процесу у вищих педагогічних навчальних закладах освіти.

На етапі дослідження здійснено також аналіз змісту підручників з педагогіки для вищих педагогічних навчальних закладів, які висвітлюють проблему дозвілля школярів як середовище їх соціалізації. Це надало змогу внести зміни у процес підготовки студентів вищих педагогічних навчальних закладів до виховної роботи у сфері дозвілля школярів.

Слід зазначити, що підручники і навчальні посібники Н.П.Волкової [6], І.П.Підласого [19], Н.С.Мойсеюк [14] дозвілля школярів висвітлюють в аспекті позашкільної роботи, діяльності громадянських організацій, що в цілому відповідає як теорії, так і практиці виховної роботи у названих вище організаціях. Однак, у силу соціальних, економічних причин більшість школярів не мають змоги відвідувати названі заклади освіти і проводять час дозвілля, спілкуючись з однолітками, відвідуючи комп’ютерні, ігрові клуби або дивлячись фільми та телепрограми.

Навчальний посібник “Организация воспитательного процесса в школе” [21] висвітлює зміст і типи дитячих об’єднань, однак викладений матеріал має суто теоретичне спрямування і не надає можливість майбутньому вчителю проектувати взаємодію зі школярами у сфері реального стану їх дозвілля.

Суттєвим доробком щодо розвитку готовності студентів вищих педагогічних навчальних закладів до виховної діяльності у сфері дозвілля школярів є підручник А.Ф.Воловик і В.А.Воловик “Педагогіка дозвілля” [7]. У підручнику викладаються

теоретичні основи педагогічної дозвіллевої діяльності, методика і технологія організації та проведення масових і групових форм дозвілля, культура сімейного дозвілля та інші. Разом з цим зазначимо, що у підручнику не висвітлюються проблеми щодо динамічних змін, які притаманні дозвіллевій діяльності у сучасних соціокультурних умовах, специфіці дозвіллевої діяльності школярів як прояву субкультурних само- та групових самовиявів, перспектив розвитку дозвіллевої сфери, що передбачає розробку відповідної моделі дозвіллевої діяльності. Безумовно, підручник надає змогу структурувати змістовний матеріал щодо підготовки студентів вищих педагогічних навчальних закладів до організації дозвілля школярів при умові збагачення компонентами щодо особистості вчителя-вихователя, його спрямованості на взаємодію зі школярами у сфері дозвілля, вивчення соціокультурних особливостей дозвілля, інтерактивних форм і методів організації дозвіллевої діяльності школярів та інші.

У навчально-методичному посібнику “Дозвіллезнавство” [8] розглянуто понятійний апарат культурно-дозвіллевої діяльності, її основні елементи, проаналізовано соціально-історичні особливості розвитку сучасної системи культурно-дозвіллевої діяльності та інше. У зв’язку з тим, що посібник призначено для викладачів, студентів вузів і коледжів культури і мистецтва, у ньому не існує розділу, що стосується педагогічної діяльності у зазначеній сфері, методичне забезпечення процесу організації дозвілля школярів та інше.

На підставі узагальнення результатів аналізу змісту програмного забезпечення процесу підготовки майбутніх учителів до організації дозвілля школярів ми можемо зробити висновок про його недостатню педагогічну розробленість, оскільки більшість змістовних матеріалів мають суто теоретичне спрямування, яке не висвітлює сучасний стан дозвілля школярів, не орієнтує діяльність майбутнього вчителя на взаємодію зі школярами у сфері їх дозвілля і надбання необхідних для цього знань, розвиток відповідних умінь і навичок. Зазначені недоліки у змісті підручників, навчальних посібників вплинули на збагачення процесу професійно-педагогічної підготовки майбутніх учителів як теоретичним, так і творчо-дослідницьким, процесуально-розвиваючим матеріалом.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Белухин Д.А. Личностно ориентированная педагогика. – М.: Московский психолого-социальный институт, 2005. – 448с.
2. Бех І.Д. Виховання особистості: У 2 кн. Кн.2: Особистісно орієнтований підхід: науково-практичні засади: Навч.-метод.видання. – К.: Либідь, 2003. – 344с.
3. Борытко Н.М. Теория и практика становления профессиональной позиции педагога-воспитателя в системе непрерывного образования. Автореф. докт. диссер. – Волгоград, 2001. – 40 с.
4. Введение в педагогическую деятельность: Учебное пособие для вузов / А. С. Роботова, Т. В. Леонтьева, И. Г. Шапошникова и др., под ред. А. С. Роботовой. – М.: Академия, 2002. – 208 с.
5. Власова О.І. Педагогічна психологія: Навч.посібник – К.: Либідь, 2005. – 400с.
6. Волкова Н.П. Педагогика: Посібник для студентів вищих педагогічних навчальних закладів. – К.: Видавничий центр “Академія”, 2001. – 576с.
7. Воловик А.Ф., Воловик В.А. Педагогіка дозвілля. Підручник. – М.: Флінта. Моск. псих-соц. ин-т, 1998. – 240с.
8. Дозвіллезнавство / Укладачі: Бочелюк В.Й., Бочелюк В.В. Навчальний посібник. – К.: Центр навчальної літератури, 2006. – 208с.
9. Дубасенюк О.А. Теорія і практика професійної виховної діяльності педагога: Монографія. – Житомир: Вид-во ЖДУ ім. Івана Франка 2005. – 367с. – С.174-175.
10. Кабанова Т.Б. Психология педагогического воздействия // Педагогическая психология: Учеб. для студ. высш. учеб. заведений / Под ред. Н.В. Клюевой. – Изд-во ВЛАДОС-ПРЕСС, 2003. – 400с. – С.121-140.
11. Кірсанов В. Шляхи вдосконалення підготовки фахівців для сфери дозвілля // Вища освіта України №1. – 2006. – С. 37 – 42.

12. Лозова В.І. Теоретичні основи виховання і навчання: [Навч. посіб. для студ. пед. навч. закладів] / Лозова В.І., Троцько Г.В.; Харк. держ. пед. ун-т ім. Г.С.Сковороди. – 2-е вид., випр. і допов. – Х.: ОВС, 2002. – 398 с.: іл., табл.
13. Максимюк С.П. Педагогіка: Навчальний посібник. – К.: Кондор, 2005. – 667с.
14. Мойсеюк Н.Є. Педагогіка. – К.: Гранма, 1999. – 348с.
15. Никитина Н.Н., Кислицкая Н.В. Введение в педагогическую деятельность: Теория и практика: Учеб. пособие для студ. высш. пед. учеб. заведений. – М.: Изд.центр “Академия”, 2004. – 224с.
16. Педагогическая психология: Учеб. для студ. высш. учеб. заведений / Под ред. Н.В. Ключевой. – Изд-во ВЛАДОС-ПРЕСС, 2003. – 400с.
17. Педагогическая психология: Учебное пособие / В. Казанская. – СПб.: Питер, 2003. – 366с.
18. Педагогічна майстерність: Підруч. для студ. вищ. пед. навч. закл. / [І.А. Зязюн, Л.В. Крамущенко, І.Ф. Кривонос та ін.]; За ред. І.А. Зязюна. – 2-е вид., перероб. і допов. – К.: Вища шк., 2004. – 421, [1] с.: табл.
19. Подласый И.П. Педагогика. Новый курс: Учебник для студентов пед. вузов: В 2 кн. – М.: Гуманит. изд. центр ВЛАДОС, 1999. – Кн. 2: Процесс воспитания. – 256с.: ил.
20. Рогов Е.И. Учитель как объект психологического исследования: Пособие для школьных психологов по работе с учителем и педагогическим коллективом. – М.: Гуманит. изд. центр ВЛАДОС, 1998. – 496с.
21. Рожков М.И., Байбородова Л.В. Организация воспитательного процесса в школе: Учеб. пособие для студентов высш. учеб. заведений. – М.: Гуманит. изд. центр ВЛАДОС, 2000. – 256с.
22. Сарычев С.В., Логвинов И.Н. Педагогическая психология. – СПб.: Питер, 2006. – 224с.: ил.
23. Семиченко В.А. Психологія педагогічної діяльності: Навч. посіб. – К.: Вища школа, 2004. – 335с.
24. Слостенин В.А. и др. Педагогика: Учеб. пособие для студ. высш. пед. учеб. заведений / В.А. Слостенин, И.Ф. Исаев, Е.Н. Шиянов; Под ред. В.А. Слостенина. – М.: Издательский центр “Академия”, 2002. – 576с.
25. Столяренко Л.Д. Педагогическая психология для студентов вузов. – Ростов н/Д; “Феникс”, 2004. – 256с.
26. Фіцула М.М. Педагогіка: Навчальний посібник для студентів вищих педагогічних закладів освіти. – К.: Видавничий центр “Академія”, 2000. – 544с. (Альма матер)
27. Якса Н.В. Основи педагогічних знань: Навч. посіб. – К.: Знання, 2007. – 358с.

Яцула Т.В.

О СОСТОЯНИИ ПОДГОТОВКИ БУДУЩЕГО УЧИТЕЛЯ К ОРГАНИЗАЦИИ ДОСУГА ШКОЛЬНИКОВ

В статье анализируется содержание учебников, учебно-методических пособий по педагогике, педагогической психологии направленное на подготовку будущих учителей к организации досуга школьников.

Ключевые слова: подготовка учителя, досуг школьников, личность учителя

Yacyla T.V.

ABOUT THE STATE OF PREPARATION OF FUTURE TEACHER TO ORGANIZATION OF LEISURE OF SCHOOLBOYS

The article analyzes the content of textbooks teaching aids in educational psychology aimed at preparing future teachers to organize school recreation.

Key words: schoolchildren leisure, surrounding, socialization.